

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 144/2020

19.02.2020. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због продуженог кривичног дела тешка крађа у подстрекавању из члана 204. став 1. тачка 2) у вези члана 34. и у вези члана 61. став 1., став 4. и став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милана Ћурчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К. бр. 761/13 од 28.09.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 231/19 од 16.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 19. фебруара 2020. године, једногласно, је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Ћурчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К. бр. 761/13 од 28.09.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 231/19 од 16.07.2019. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К. бр. 761/13 од 28.09.2018. године, окривљени АА поред осталих окривљених, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа у подстрекавању из члана 204. став 1. тачка 2) у вези члана 34. у вези члана 61. став 1., став 4. и став 5. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од две године. У ову казну окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 29.07.2013. године до 22.11.2013. године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име осталих трошкова поступка као солидарни дужник износ од 16.000 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а оштећени наведени у изреци првостепене пресуде су ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 231/19 од 16.07.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ а пресуда Основног суда у Чачку К.број 761/13 од 28.09.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Милан Ћурчић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, уз истовремени захтев да се у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одлаже до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је оптужним предлогом окривљеном стављено на терет извршење продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 2. КЗ у саизвршилаштву – у вези члана 33. КЗ, те да је првостепеном пресудом, супротно оптужном предлогу, окривљени оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа у подстрекавању из члана 204. став 1. тачка 2) у вези члана 34. и члана 61. КЗ, при чему првостепени суд у изреци пресуде није навео у чему се састоји радња подстрекавања за коју је окривљени оглашен кривим, иако је то био дужан да учини, а на који начин је прекорачио оптужбу.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истовестности дела.

Дакле, прекорачење оптужбе би подразумевало измену чињеничног описа радњи извршења кривичног дела окривљеног, које су описане у оптужном акту, и то додавањем веће криминалне воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу овога суда, доношењем нижестепених пресуда, суд није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног, јер је окривљени АА оглашен кривим за идентичне

радње које су му стављене на терет оптужним актом јавног тужиоца, па како је у конкретном случају чињенични опис у изреци пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела у питању, то су неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

При томе, чињеница да је суд радње окривљеног правно квалификовао као радње подстрекавања, а не радње саизвршилаштва, супротно наводима захтева, не представља прекорачење оптужбе, већ би могло значити повреду кривичног закона у погледу правне оцене облика саучесништва у извршењу дела из члана 439. тачка 2) ЗКП, која такође није учињена током поступка, имајући у виду да суд у смислу одредбе члана 420. став 2. ЗКП није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела.

Стога је захтев браниоца окривљеног у овом делу одбијен као неоснован.

Захтевом за заштиту законитости, бранилац окривљеног указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је изрека пресуде потпуно нејасна јер према ставу браниоца „нема ниједне једине речи која би указивала да је окривљени АА подстрекао саучеснике на извршење кривичног дела тешке крађе“, као и да се другостепени суд у својој одлуци „ниједном једином речју не осврће на жалбене наводе који се тичу оптужбе и пресуде у погледу радње и квалификације дела за које је окривљени оглашен кривим“, а које повреде закона не представљају законски разлог због ког је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца због повреде закона. Стога је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић